

Откривење Исуса Христа — Број осамнаест

Греси отаца

Jeff Pippenger

2023-11-19

Године 1856, Џејмс и Елен Вајт су некадашњи филаделфијски милеритски адвентизам означили као лаодикијски. Џејмс Вајт је затим почео да путем часописа Review and Herald промовише поруку Лаодикије унутар покрета. У истој публикацији, исте године, додатна светлост у погледу „седам времена“ из двадесет шесте главе Левитске књиге такође је била изложена у низу од осам чланака Хирама Едсона, кога су Вајтови толико високо ценили да су по њему назвали свог првог сина. Тај низ се завршио обећањем да ће у будућности бити довршен, али се више никада није појавио. На преломној тачки покрета првог анђела, при прелазу из Филаделфије у Лаодикију, покрет се спотакао о „седам времена“ из двадесет шесте главе Левитске књиге, која представљају управо прво „временско пророчанство“ које су анђели Божји навели Вилијама Милера да препозна и објави.

„Седам времена“ беше главни угаони камен темеља милеритског храма. Свако пророчко приказивање светог темеља јесте приказивање Христа, јер нико други темељ не може поставити осим Христа.

Јер нико не може поставити другога темеља осим онога који је постављен, а који је Исус Христос. 1. Коринћанима 3:11.

Христос није само темељ, него је и камен темељац који су зидари одбацили, а потом се о њега спотакли. Он је камен који коначно постаје глава угла. У милеритској историји „седам времена“ било је симбол тог угловног камена.

Христос је потврдио савез с многима за једну седмицу. Структура пророчанства о „седам времена“ против северног царства Израела (коју је Хирам Едсон препознао у осам недовршених чланака) поновила је истоветну структуру пророчке седмице у којој је Христос потврдио савез у испуњењу 9. главе Данила, и двадесет седмог стиха. Седмица у којој је Христос сабирао Израел истоветна је по структури седмици у којој је Христос расејао Израел. Расејање древног Израела трајало је две хиљаде пет стотина и двадесет година, а сабирање духовног Израела две хиљаде пет стотина и двадесет дана. Он је сабирао Израел да би потврдио савез, а расејао је Израел због распре око Свога савеза. Препознати „седам времена“ као камен темељац милеритског храма у савршеном је складу с препознавањем Христа као камена темељца. Одбацили тај камен значи одбацили Христа.

Када је Христос, 1856. године, по први пут у хришћанској историји, стао куцајући на вратима Лаодикије, настојао је да произведе умножење знања о камену спотицања који су зидари управо намеравали да одбаце. Седам година касније, или, могли бисте рећи, две хиљаде пет стотина и двадесет симболичких дана касније, лаодикијски адвентизам затворио је врата. Нажалост, адвентизам је одбио да увиди умножење знања. Камен о који се

спотичете јесте камен који не видите, али он је и даље ту.

Мој народ гине због недостатка знања; јер си ти одбацио знање, и ја ћу одбацити тебе, да ми више не будеш свештеник; пошто си заборавио закон Бога својега, и ја ћу заборавити децу твоју. Осија 4:6.

Проклетство „седам времена“, против јужног царства Јудиног, отпочело је 677. године пре Христа и завршило се 22. октобра 1844. године, заједно са две хиљаде и три стотине година из Данила, осме главе, четрнаестог стиха. „Седам времена“ чини део управо оног пророчанства које је било означено као „темељ и средишњи стуб“ адвентног покрета. Темељ и средишњи стуб адвентизма испунио се у исто време када и неколико других пророчанстава. „Седам времена“, две хиљаде и три стотине дана, Малахија, трећа глава, Данило, седма глава, тринаести стих, и парабола из Матеја 25 о десет девојака — све се то испунило 22. октобра 1844. године. Датум 22. октобар 1844. године јесте темељни датум адвентног покрета, и у вези с тим датумом, била је означена само једна заповест.

И анђео кога видех где стоји на мору и на земљи подиже своју руку к небу, И закле се Оним који живи у векове векова, који створи небо и што је у њему, и земљу и што је на њој, и море и што је у њему, да времена више неће бити. Откривење 10:5, 6.

Sestra Vajt poistovećuje anđela iz desetog poglavlja Otkrivenja, koji je stajao na zemlji i moru, sa Isusom Hristom.

„Моћни анђео који је poučavao Jovana bio je niko drugi do Isus Hristos. To što je svoju desnu nogu postavio na more, a levu na suhu zemlju, pokazuje ulogu koju On vrši u završnim prizorima velike borbe sa Sotonom. Taj položaj označava Njegovu vrhovnu silu i vlast nad celom zemljom.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Христос је заузео положај стојећи на мору и на земљи да би представио Свој врховни ауторитет. Затим је подигао Своју руку и заповедио да „времена више не буде“. Христос је ступао у завет са милеритима и дао им је једну заповест, као што је дао Авраму када је ступио у завет с њим. Заповедио је Авраму да обреже мушку децу. Када је ступио у завет са изабраним народом у историји Мојсија, дао је многе заповести, а те заповести су укључивале и одредбу да само свештеници могу дотицати ковчег. Подигао је Своју руку и заклео се 22. октобра 1844. године да се пророчко време више неће укључивати у библијска пророштва. Исус се бавио темом „времена и рокова“ када је узашао на небо у облаку анђела, чиме је предочио узнесење два сведока као заставе. Оно што је тада заповедио односило се на „времена и рокове“.

Када су се, дакле, сабрали, питаху Га говорећи: Господе, хоћеш ли у ово време опет успоставити царство Израилу? А Он им рече: Није ваше да знате времена или рокове које је Отац задржао у Својој власти. Него ћете примити силу када Дух Свети сиђе на вас; и бићете Ми сведоци и у Јерусалиму, и по свој Јудеји, и Самарији, и до краја земље. Дела 1:6–8.

Исус није рекао да нема времена и рокова, јер је, говорећи кроз Соломона, потврдио да постоје „времена и рокови“.

Свему има своје време, и сваком послу под небом има време: Проповедник 3:1.

У библијском запису постоје „времена и раздобља“ која су сведочанства о Палмонију, „Чудесном Бројитељу“, али од 22. октобра 1844. Божјем народу је заповеђено да више никада не износи пророчку поруку која је окачена о време. Савет који је Исус дао ученицима непосредно пре него што је вазнео представља историју непосредно пре него што Његов очишћени народ буде подигнут као застава у једанаестом поглављу Откривења, и он је у сагласности са заповешћу коју је дао 22. октобра 1844. На темељном датуму адвентизма, Христос је заповедио да више неће бити пророчких порука заснованих на времену, а приликом Свога вазнесења, које је било праслика вазнесења два сведока у једанаестом поглављу Откривења, поновио је ту заповест.

„Нека сва наша браћа и сестре буду на опрезу пред сваким ко би одређивао време да Господ испуни своју реч у погледу свога доласка, или у погледу било ког другог обећања које је дао, а које има посебан значај. ‘Не припада вама да знате времена или рокове, које је Отац задржао у својој власти.’ Лажни учитељи могу изгледати веома ревносни за дело Божје и могу трошити средства да своје теорије изнесу пред свет и цркву; али пошто мешају заблуду са истином, њихова порука је порука обмане и одвешће душе на лажне путеве. Треба им се супротставити и треба их разобличити, не зато што су зли људи, него зато што су учитељи лажи и настоје да лажи придају печат истине.” Testimonies to Ministers, 55.

Сестра Вајт је јасно казала да никада нећемо имати временску поруку која би указивала на било шта од посебног значаја, а не само на Његов Други долазак. Временско пророчанство, које је било тема милеритског покрета, окончано је 22. октобра 1844. године, и једина заповест повезана с тим темељним датумом била је да се време више никада не сме користити у изношењу Божје поруке.

У почетном покрету првог анђела, управо у часу прелаза из Филадельфије у Лаодикију, дата је умножена светлост о темељној истини милеритског покрета. Седам година касније, или две хиљаде пет стотина двадесет симболичких дана касније, или након једне „пустиње“, 1863. године, градитељи су одбацили камен темељац „седам времена“.

У завршном покрету трећег анђела, управо у тачки прелаза из Лаодикије у Филадельфију, даје се проба која укључује исповедање грехова отаца. Проба темеља за оце била је „седам времена“, што је био њихов камен темељац. Да ли би завршни покрет занемарио једину заповест повезану са датумом темеља, као што су њихови оци занемарили свој камен темељац?

Да. Они су свакако учинили управо то. Поновили су грехе својих отаца.

Њихови оци нису сагрешили на темељном датуму, јер су, између осталог, на том темељном датуму још увек били Филадельфијци. Њихови оци су пали на свом темељном испиту када су

се преобразили у Лаодикеју и одбацили „седам времена“ заједно са његовом све већом светлошћу.

Њиховом темељном неуспеху 1863. године претходило је седам година Христовог куцања на врата њихових лаодикијских срца. Седам година представљају симбол „седам времена“ и „пустоши“. После „пустоши“ од 1856. до 1863. године, пали су на свом темељном испиту.

У првом разочарању покрета трећег анђела Божји народ је сагрешио, одбацивши једину заповест која је непосредно повезана са темељним датумом. Изабрали су да укључе временско предсказање у пророчку поруку, иако су знали боље. Чинећи тако, поновили су грех Мојсија, који је занемарио да обреже свога сина, и грех Узе, који је дотакао ковчег, иако је знао да му је то забрањено. Покрет трећег анђела учинио је оно за шта је знао да није исправно! Ако ико жели да прекрије ту чињеницу, нека онда употреби и остатак канте боје да покрије истину да су и Мојсије и Уза сагрешили и испољили побуну против Божје воље, док су предсликавали прво разочарање самог последњег од свих реформних праваца — реформног правца ка коме је сваки реформни правац унапред указивао. Прикази првог разочарања у реформним правцима носе потпис Алфе и Омеге, а запис који се у њима налази дат је на корист Божјем народу, чак и ако Божји народ одбија да тиме има користи.

Покрету првог анђела био је дат период од седам година, који је симбол пустиње „седам времена“, да прихвати лаодикијску поруку заједно са светлошћу „седам времена“.

Проклетство „седам времена“ јесте проклетство да буде избљуван из уста Господњих. Године 1863. поновили су дело поновне изградње Јерихона, дело које је у себи садржало „проклетство“. Седам година од 1856. до 1863. јесу умањени приказ побуне отаца древног Израиља, греха који је на њих навукао проклетство „седам времена“. Савремени Израиљ поновио је грехе својих отаца 1863. године.

Покрет трећег анђела пао је на испиту првог разочарања исто тако сигурно као што су пали Мојсије и Уза. Тада су били побијени на улицама за једно „пустињско“ раздобље од три и по дана. Сада се обликују у тела звуком Утешитеља. Звук Утешитеља даје се кроз „глас“ у пустињи, и они се сада суочавају са испитом, не одређивања времена, него „седам времена“. Они су већ пали на испиту одређивања времена.

Они се не испитују у погледу тога да ли верују да је „седам времена“ важећа истина, јер су раније посведочили да прихватају „седам времена“ као ваљано пророчанство. Исповедили су да верују у пророчанство о две хиљаде пет стотина и двадесет година расејања. Али могу бити несвесни да постоји нова светлост провере у вези са „седам времена“. Они стоје тамо где су њихови оци стајали 1856. године. Нова светлост јесте да три и по дана из Откривења једанаест не означавају једноставно Француску револуцију, него су сада стварност садашње истине.

Да ли су откривање скривене историје седам громава и отварање седмога печата заправо два сведока који потврђују да се Откривење Исуса Христа сада распечаћује? Ако јесте, да ли је заиста истина да читава књига Откривења говори о последњим данима? Ако је то истина, онда да ли три и по дана представљају време оклевања у причи о девицама? Ако

представљају, онда да ли средство исцељења у виду „седам времена“ заправо представља заповест коју морају испунити они који су учествовали у предсказању из Нешвила од 18. јула 2020. године?

Вау! Ево испита за тебе! Да ли они који се пробуде и схвате да се налазе у времену одлагања, заиста морају да се покају за своје грехе и за грехе својих отаца на крају три и по дана? Да ли је заиста био грех занемарити заповест да се време не употребљава у предсказању?

Онима који су заузели став да је неуспело предсказање о Нешвилу на неки начин било Божја намеравана сврха, и који су потом настојали да одрже ту тврдњу, додао бих још једно запажање, поврх греха употребе времена у Божјим пророштвима. Оно што се догодило са лажним предсказањем о Нешвилу није било само испољавање побуне против Христове заповести из 1844. године, него и поступак који је онима изван адвентизма говорио да су предсказања која се налазе у Духу пророштва погрешна. То је била срамота нанесена списима Духа пророштва. То пружа доказ онима у свету да су списи Елен Вајт подједнако важни као списи Џозефа Смита или Нострадамуса. Драгоцене речи Елен Вајт биле су искварене гадним речима наше побуне. То није била само побуна против Христа, који је Реч Божја, него истовремено и побуна против Духа пророштва. Јован је био прогањан на острву које се зове Патмос, не зато што је своје људско мишљење ставио изнад Библије и Духа пророштва, него зато што је био послушан та два сведока.

Ја, Јован, који сам и ваш брат и саучесник у невољи, и у царству и трпљењу Исуса Христа, бејаш на острву које се зове Патмос, ради речи Божје и ради сведочанства Исуса Христа. Откривење 1:9.

Поновили смо грехе свога оца Мојсија при свом првом разочарању, и то треба да признамо. То треба да признамо јер се сада налазимо у 1856. Сада постоји нова светлост о „седам времена“, баш као што је и тада постојала. Ми се сада налазимо на прелазу из Лаодикије у Филадельфију, као што је почетни покрет 1856. био на прелазу из Филадельфије у Лаодикију. Године 1856, наши оци су зауставили објављивање умножавања знања у погледу „седам времена“. Можда нећемо моћи да зауставимо објављивање те светлости, али свакако можемо затворити врата својих срца пред том светлошћу. Можемо се претварати, као што су то чинили првобитни градитељи Цркве адвентиста седмог дана, да камен у ствари није био тамо, и наставити да се спотичемо о њега. Наш проблем је у томе што немамо више од једног века да забијамо главу у песак, јер судови већ почињу.

Ако допустимо да нас Алфа и Омега поучи начелом да се свршетак једне ствари приказује њеним почетком, лако можемо увидети да Алфа и Омега показује да су предсказање о Нешвилу праобразно представили наши оци. Када признамо ову истину, тада ћемо се суочити са стварношћу да је, од времена тог предсказања, сваки напор да се произведе нека врста људске логике како би се оправдало неиспуњено предсказање, био ништа друго до смоквин лист. Тада ћемо увидети да Бог није ходио с нама док смо били у земљи непријатеља. Он је био тамо, али само у смислу да је куцао на врата срца, тражећи улаз. Ако

се уклони смоквин лист људске логике, тада бисмо могли такође увидети да су порицање, или погрешна људска логика коју смо употребили да оправдамо предсказање о Нешвилу, доказ да смо ходили насупрот Христу.

Године 1856, филаделфијски адвентизам се преобразио у Лаодикију, и они су то знали. Господ је то потврдио кроз речи пророчице и њенога мужа. Стојећи на вратима тих лаодикијских срца, Христос је понудио да уђе и вечера с њима. Храна коју је донео да се њоме вечера беше темељни камен „седам времена“. Они су одбили.

Године 2023, последњи покрет сада прелази из Лаодикије у Филаделфију, јер је осма црква од седам цркава. Господ Алфа и Омега потврдио је то кроз Своју реч „истине“. Христос сада стоји на вратима оних недавно мртвих сухих костију, нудећи да уђе и вечера с њима, а оброк који жели да подели с њима јесте истоветни оброк који је настојао да подели с њиховим оцима 1856. године. То није једноставно сама срж доктрине о „седам времена“, као што је било за њихове оце 1856. године. Не, то је горки лек „седам времена“, а тај лек захтева ону врсту понизности коју је често тешко прогутати.

И дође ми опет реч Господња, говорећи: Сине човечији, реци кнезу тирскоме: Овако вели Господ Господ: Што се срце твоје понело, те говориш: Ја сам бог, седим на престолу Божијем усред мора; а ти си човек, а не Бог, премда изједначујеш срце своје са срцем Божијим. Ево, мудрији си од Данила; никаква тајна не може се сакрити од тебе. Језекиљ 28:1–3.

Можда су они од нас који су учествовали у предвиђању у Нешвилу мудрији од Данила?

У првој години његове владавине ја, Данило, разумех из књига број година за које дође реч Господња Јеремији пророку, да ће навршити седамдесет година пустоши јерусалимских. И управих лице своје ка Господу Богу, да га тражим молитвом и мољењима, с постом, кострети и пепелом. И помолих се Господу Богу својему, и исповедих се, и рекох: О Господе, Боже велики и страшни, који држиш завет и милост онима који те љубе и који држе заповести твоје; сагрешисмо и безакоње чинисмо, и злочесто поступасмо, и одметнусмо се, отступивши од заповести твојих и од судова твојих. И не слушасмо слуге твоје пророке, који говорише у име твоје царевима нашим, кнезовима нашим и оцима нашим, и свему народу земаљском. Теби, Господе, припада правда, а нама посрамљење лица, као што је данас: људима Јудиним, и становницима Јерусалима, и свему Израилју, онима који су близу и онима који су далеко, по свим земљама куда си их разагнао, због преступа њихова којим ти преступише. Господе, нама припада посрамљење лица, царевима нашим, кнезовима нашим и оцима нашим, јер сагрешисмо теби. Господу Богу нашем припадају милосрђе и опроштаји, премда се одметнусмо од њега; и не послушасмо гласа Господа Бога нашега, да ходимо по законима његовим, које нам даде преко слугу својих пророка. И сав Израилљ преступи закон твој, и одступи да не би слушао гласа твојега; зато се изли на нас проклетство и заклетва која је написана у закону Мојсија, слуге Божјег, јер сагрешисмо њему. И потврди речи своје које рече против нас и против судија наших који нам судише, навевши на нас велико зло; јер под целим небом није учињено како је учињено

Јерусалиму.

Као што је записано у закону Мојсијевом, све ово зло дође на нас; али се не молисмо Господу Богу своме, да бисмо се одвратили од безакоња својих и разумели истину твоју. Зато је Господ бдио над овим злом и пустио га на нас; јер је Господ Бог наш праведан у свим делима својим која чини; а ми не слушасмо гласа његова. И сада, Господе Боже наш, који си извео народ свој из земље египатске руком крепком и стекао себи име, као што је данас; сагрешисмо, безбожно чинисмо. Господе, по свој правди својој, молим те, нека се одврате гнев твој и јарост твоја од града твога Јерусалима, свете горе твоје; јер због греха наших и безакоња отаца наших, Јерусалим и народ твој постадоше поруга свима који су око нас. Сада, дакле, Боже наш, чуј молитву слуге свога и молбе његове, и обасјај лицем својим светилиште своје опустошено, Господа ради. Пригни, Боже мој, ухо своје и чуј; отвори очи своје и погледај пустоши наше и град који се назива именом твојим; јер не износимо молбе своје преда те по праведностима својим, него по великом милосрђу твоме. Господе, чуј; Господе, опрости; Господе, пази и учини; не одуговлачи, себе ради, Боже мој; јер се град твој и народ твој називају именом твојим. И док говорех, и мољех се, и исповедах грех свој и грех народа свога Израиља, и износих молбу своју пред Господа Бога свога за свету гору Бога свога; да, док још говорех у молитви, онај човек Гаврило, кога видех у виђењу у почетку, долете брзо и дотаче ме око времена вечерњег приноса. И поучи ме, и говораше са мном, и рече: Данило, сада изиђох да ти дам мудрост и разум. Данило 9:2–22.